

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobkyně: **A. O., narozená X**
státní příslušnice Turecké republiky
t. č. v ZZC B. – J., X
zastoupená advokátem JUDr. Milanem Milerem
sídlem Na Příkopě 859/22, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. OAM-2/LE-BE01-VL14-PS-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. OAM-2/LE-BE01-VL14-PS-2022, se ruší.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Milana Milera, advokáta.

Odůvodnění:

I. Obsah podání účastníků řízení

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou zdejšímu soudu dne 19. 1. 2022 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců

(v textu též jako „ZZC“) a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání jejího zajištění do 22. 4. 2022.

2. Žalobkyně v žalobě nejprve uvedla důvody, které ji vedly k nelegálnímu překročení státní hranice a následnému podání žádosti o mezinárodní ochranu. V Turecku ji hrozí vážná újma v podobě ohrožení zdraví a života, neboť ji dlouhodobě týral otec, který žalobkyni nutil k navázání sexuálního styku s podstatně starším mužem, ačkoli má žalobkyně jiného partnera, se kterým plánuje společnou budoucnost. Zároveň žalobkyně obecně odkázala na to, že jsou v Turecku známy případy, kdy byly zabity ženy, které neuposlechly příkazů svého otce nebo manžela. Proto nelze mít za to, že by žalobkyně celou situaci zveličovala nebo pouze spekulovala o negativních dopadech jejího návratu do země původu. Žalobkyně v zemi původu požádala o pomoc starostu obce, ale situace přesto eskalovala natolik, že z obavy o svůj život se rozhodla ze země uprchnout.
3. V žalobě obsáhle citovala z napadeného rozhodnutí část týkající se vyhodnocení okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu, z čehož žalovaný dovozoval účelovost podané žádosti, neboť žalobkyně k podání žádosti o mezinárodní ochranu přistoupila až předposlední den lhůty pro podání této žádosti a nikoli už v okamžiku, kdy byla o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu, poučena. Žalovaný dále dovozoval, že v případě žalobkyně existují oprávněné důvody domnívat se, že žalobkyně bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
4. Žalobkyně předně namítala, že žalovaný nesprávně vyhodnotil okolnosti na straně žalobkyně, když u ní neshledal naplnění podmínek pro kategorii zvláště zranitelné osoby. Dále namítala, že žalovaný zkreslil některá jí uvedená tvrzení, navíc její výpověď není opatřena jejím podpisem. Také namítala, že se neztotožňuje se závěry žalovaného a je přesvědčena o tom, že argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí není přiléhavá. Žalovaný podle žalobkyně nedostatečně zjišťoval stav věci, náležitě nezohlednil a neinterpretovat veškerá její tvrzení ve vzájemných souvislostech, ačkoliv byly jednoznačným důvodem pro vycestování ze země původu a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný také náležitě neposoudil její mimořádnou a krajní situaci v zemi původu. Žalobkyně namítá, že jí nemůže být přičítáno k tíži, že podala žádost o mezinárodní ochranu předposlední den lhůty, když tuto žádost podala v zákonné lhůtě, a navíc nejdříve potřebovala uvážit celou situaci včetně možných důsledků a poradit se se svým zástupcem, který ji navštívil v ZZC za účelem porady dne 3. 1. 2022.
5. Podle žalobkyně má dále napadené rozhodnutí velmi negativní dopad na její soukromý a osobní život, jelikož je již tak vystavena dlouhodobému fyzickému a psychickému týrání otce a duševnímu strádání, před čímž utekla z Turecka. Omezení žalobkyně na svobodě přitom nebyl nevyhnutelný krok, neboť bylo dostatečně zjištěno, že na území České republiky se nacházejí známí žalobkyně, kteří jsou ochotni ji poskytnout po dobu řízení o mezinárodní ochraně zázemí, případně i společenskou a finanční záruku a žalobkyně je ochotna plně spolupracovat se správním orgánem a policií a podrobit se veškerým požadovaným úkonům a omezením. K tomuto sdělila žalovanému adresu, na které by se v případě propuštění ze ZZC zdržovala, sdělila i údaje osoby, která by jí poskytla ubytování a ostatní zázemí. Žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal se všemi výše uvedenými skutečnostmi a postupoval pouze rutinním postupem a pouze velmi obecně vyhodnotil situaci vyplývající ze zkreslených tvrzení obsažených v údajné výpovědi žalobkyně, která probíhala chaoticky bez účasti jejího zástupce a navíc není ani opatřena

podpisem žalobkyně. Z této výpovědi pak žalovaný učinil zcela neobjektivní závěry, na jejichž základě rozhodl o zajištění, ačkoliv zde byly možné i jiné varianty.

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný shrnul, že byla žalobkyně rozhodnutím ze dne 28. 12. 2021 zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 274/2021 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla umístěna do ZZC za účelem správního vyhoštění, jelikož se nacházela na území České republiky bez platného pobytu. O udělení mezinárodní ochrany požádala až po zadržení, zajištění a umístění do ZZC. Z její výpovědi přitom nevyplynulo nic, co by jí bránilo v dřívějším podání žádosti před jejím zadržením a umístěním do ZZC. To podle názoru žalovaného nesvědčí o skutečné potřebě mezinárodní ochrany, naopak to dokazuje jednoznačnou účelovost jednání žalobkyně, která se snaží realizaci vyhoštění oddálit či zmařit. Z jednání žalobkyně je tak zřejmé, že by jejím propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnila a respektovala by zvláštní opatření podle zákona o azylu, které by jí správní orgán uložil. Uložení zvláštních opatření by proto bylo zcela nedostačující a neúčinné. Na základě uvedeného žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Obsah správního spisu

7. Soud ze správního spisu doručeného soudu dne 27. 1. 2022 zjistil, že žalobkyně byla zadržena dne 28. 12. 2021, neboť při kontrole Celní správou České republiky a následně cizineckou policií bylo zjištěno, že se žalobkyně nachází na území České republiky bez platného pobytu. Při kontrole předložila žalobkyně občanský průkaz Turecké republiky č. X. Dne 28. 12. 2021 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení o vyhoštění z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Dle protokolu o výsledku ze dne 28. 12. 2021 žalobkyně uvedla, že je turecké státní příslušnosti, vlast opustila společně se svým strýcem, který pro ně celou cestu zařizoval, aby žalobkyni zachránil. Důvodem vycestování byla obava žalobkyně o její zdraví a život. Žalobkyně uvedla, že cestovala před svými rodiči, protože se ji rozhodli prodat neznámému starému muži. Zároveň žalobkyně vyslovila obavu, že by se v případě návratu do vlasti vystavila nebezpečí smrti. Měla v úmyslu jet do Německa, protože tam jezdí všichni, ale výslovně uvedla, že je jí to jedno. Žalobkyně dále na otázku, jestli jí v případě návratu domů hrozí v Turecku mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest nebo jiné závažné nebezpečí, uvedla, že jí hrozí, že ji otec zabije, neboť si nevzala uvedeného muže a navíc utekla se svým strýcem. Když společně s matkou nesouhlasila s domluveným sňatkem, tak je otec hrozně zbil. Pro legalizaci pobytu žádné (jiné) kroky neučinila, o azyl nikdy nikde nežádala. Protokol o výsledku není opatřen v jeho závěru podpisem žalobkyně.
8. Žalobkyně byla rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28. 12. 2021, č. j. KRPA-344739-13/ČJ-2021-000022-ZSV, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěna za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo

odkazováno na závazné stanovisko žalovaného ze dne 28. 12. 2021, č. ZS52950, ve kterém se žalovaný vyjádřil tak, že je vycestování žalobkyně možné. Příkaz k zajištění a umístění cizince do zařízení pro zajištění cizinců neobsahuje identifikaci zařízení, od kterého měla být žalobkyně umístěna. Žalobkyni bylo orgány Policie České republiky předáno písemné poučení (informace) ze dne 28. 12. 2021, č. j. KPRA-344739-16/ČJ-2021-000022-ZSV, o právu požádat o mezinárodní ochranu ve lhůtě 7 dní ode dne, kdy byla o této možnosti informována (§ 3b odst. 1 zákona o azylu).

9. V ZZC B. – J. žalobkyně podala dne 3. 1. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 5. 1. 2022 byla žalobkyně zajištěna podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný měl za to, že existují důvody se domnívat, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění: Žalobkyně si byla vědoma neoprávněného vstupu na území České republiky. Žalobkyně, která cestovala společně se svým strýcem, uvedla, že chtěla do Německa, protože tam jezdí všichni. Dále uvedla, že se obává svého návratu do vlasti, že ji zabije otec, neboť si nevzala staršího muže, do čehož ji otec nutil a navíc utekla se svým strýcem do zahraničí. O mezinárodní ochranu požádala až po zadržení Policií České republiky a po zajištění a umístění do ZZC, přičemž tak učinila až předposlední den zákonné lhůty, ačkoli tak mohla učinit již od 29. 12. 2021. Podle názoru žalovaného nelze rozumně předpokládat, že by žalobkyně změnila své jednání a respektovala zákon o azylu. Uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu proto žalovaný neshledal účinným. O neúčinnosti svědčilo nejen vědomé nerespektování právního řádu, ale zejména zcela účelové jednání žalobkyně, když se po zajištění snažila zabránit realizaci vyhoštění žádostí o mezinárodní ochranu, ačkoli měla možnost takovou žádost podat již dříve. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně není osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jelikož neuvedla nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že zranitelnou osobou je. Dobu zajištění žalovaný odůvodnil tak, že doba 109 dní odpovídá maximální délce řízení ve věci mezinárodní ochrany, doručování a lhůtě 15 dní pro případné podání správní žaloby; žalobkyně tak bude zajištěna nejpozději do 22. 4. 2022.
11. Po vydání napadeného rozhodnutí, dne 7. 1. 2022, žalobkyně poskytla údaje o své osobě k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům jejího podání uvedla, že ji otec nutil, aby si vzala nějakého starého člověka, ačkoli už měla jiného hochu, kterého má ráda. Druhé ženy nemají v Turecku žádná práva, dochází tam k jejich zabití, když projeví nevoli. Žalobkyně sdělila, že slyšela i o případu, kdy byla žena zabita z důvodu nevěry. Jiné mladé děvče bylo uneseno, znásilněno, zabito a následně upáleno v lese. Ženy jsou v Turecku ohroženy na životě, necítí se tam bezpečně, protože musí poslouchat a nic nesmí odmítnout. Je spousta týraných žen, ale nemluví se o tom. Žalobkyně pak vyjádřila, že by chtěla získat nějakou formu pobytu, aby se nemusela vracet zpět do vlasti, kde by byl její život ohrožen.
12. Následně dne 10. 1. 2022 proběhl se žalobkyní pohovor k její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně při něm uvedla, že důvodem jejího odjezdu z Turecka bylo, že ji otec nutil, aby si vzala muže, který měl již dvě manželky, které ale nemohly mít děti. Muž, za kterého se měla provdat, je starý a žalobkyně s tímto sňatkem nesouhlasila. Denně slyšela o vraždách žen a to, že ženy nemají žádná práva. Tyto problémy trvaly asi rok. Chvilí byla situace lepší, pak zase otec začal se sňatkem naléhat, proto se žalobkyně obrátila na svého strýce a požádala ho o pomoc. Finanční prostředky na cestu obstaral její

strýc. Žalobkyně uvedla, že má v České republice známého, v Německu má pak tetu, a její děti. Dále má v Německu přítele, se kterým si již asi 5 let píše a chtěla by s ním uzavřít sňatek. Cílem cesty bylo Německo, ale žalobkyni nevadí, že byla zadržena v České republice. Česká republika je evropská země a je bezpečná. Žalobkyně pak opakovala, že ji jsou známy případy žen, které byly zabity v situaci, v jaké se nacházela žalobkyně, tj. když nesouhlasily se sňatkem. Turecká vláda přitom podle žalobkyně tento problém nijak neřeší. Žalobkyně uvedla konkrétní jména žen, které byly zabity: Özgecan Asian a Basak Cengin. Případy těchto žen byly medializovány. V minulosti se obrátila na policii, ale ta situaci nijak neřešila. Později zkoušela vyhledat pomoc u starosty. Na postup policistů neměla možnost si stěžovat, nadřízené orgány jsou daleko a většinou to nadřížení neřeší a vše by zůstalo u původního rozhodnutí. V tomto se odkázala na zkušenosti místních lidí, kteří vědí, že se orgány nezabývají těmito problémy, hlavně v Kurdské oblasti. Necháávají to být, nebo naopak problémy vyvolávají. Podobnou informaci sdělil žalobkyni i starosta, kterého žádala o pomoc. Dále žalobkyně uvedla, že přestěhování v rámci Turecka by jí nepomohlo, že by ji našli. Ohledně podrobností, jak ji otec týral, uvedla, že ji bil lopatou a tyčí, měla na zádech modřiny. Lékařské ošetření nevyhledala, protože se bála, že by ji otec týral ještě víc a znovu vyjádřila obavu o svůj život, pokud by se musela vrátit do vlasti. Nakonec žalobkyně sdělila, že se v ZZC cítí velmi špatně, pořád brečí a nemůže spát.

III. Posouzení žaloby soudem

13. Žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou a splňuje veškeré náležitosti kladené na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
15. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu, jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.
16. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem [písm. a)] nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené [písm. b)].

17. Na úvod soud připomíná, že jedním z účelů zajištění podle shora citovaného ustanovení je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31). Účelem zajištění v tomto případě tedy není pouze zaručit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž zabezpečit jeho dostupnost pro policejní složky fakticky vykonávající rozhodnutí o vyhoštění pro dobu, kdy žadatel pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o vyhoštění (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48).
18. Soud v tomto řízení přezkoumává pouze rozhodnutí o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění, přičemž je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (Policie České republiky), není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení.
19. K žalobní námitce týkající se zranitelnosti osoby žalobkyně soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí ocitoval § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se závěrem, že žalobkyně neuvedla nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. To žalobkyně popírá s tím, že již v okamžiku zadržení policejní hlídkou a následně do žádosti o mezinárodní ochranu uvedla důvody, které ji vedly k nelegálnímu překročení státní hranice. Žalobkyni hrozí vážná újma na zdraví a životě, neboť čelí dlouhodobému fyzickému a psychickému nátlaku svého otce, který ji nutí ke styku se starším mužem, ačkoli má žalobkyně jinou vážnou známost. Žalobkyně v minulosti vyhledala pomoc starosty vesnice, ale situace eskalovala tak, že se obávala o svůj život a uprchla z vlasti. Dále žalobkyně poukázala na to, že je kurdského původu a někteří její rodinní příslušníci jsou aktivními členy kurdského hnutí, proto se necítí v zemi původu bezpečně. Pro žalobkyni je zcela nemožné se vrátit do Turecka, neboť s ohledem na místní zvyklosti ji hrozí pro neuposlechnutí příkazů otce i smrt.
20. Podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.
21. K výkladu pojmu zranitelná osoba Nejvyšší správní soud uvedl, že mechanické zařazení žadatele o mezinárodní ochranu pod některou z kategorií obsaženou v demonstrativním výčtu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu bez toho, aby byly zohledněny individuální okolnosti případu, by nevedlo k naplnění smyslu tohoto ustanovení. Stejně jako totiž může být zranitelnou osobou uznán ten, kdo nespadá mezi osoby tam vyjmenované, ale

naplňuje důvody opodstatňující zvýšenou ochranu a zvláštní zacházení, také osoba formálně splňující některý z vyjmenovaných znaků nemusí privilegované zacházení potřebovat. Ani prožité útrapy ale z každého člověka zranitelnou osobu doživotně nečiní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 2 Azs 47/2020-48).

22. Jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v projednávaném případě vycházel žalovaný při posouzení otázky zranitelnosti z podkladů opatřených v rámci předcházejícího řízení, a to konkrétně z obsahu protokolu o výsledku ze dne 28. 12. 2021, resp. z odůvodnění rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 28. 12. 2021, č. j. KRPA-344739-13/ČJ-2021-000022-ZSV. Žalovaný na jejich základě mj. konstatoval, že žalobkyně opustila Turecko kvůli tomu, že ji otec chtěl oženit (správně provdat – *pozn. soudu*) s neznámým starým mužem; v případě návratu do vlasti se obávala žalobkyně jednání otce, jednak proto, že si dotyčného pána nevzala a dále proto, že utekla se svým strýcem. Žalovaný dokonce výslovně odkázal i na protokol, ve kterém žalobkyně uvedla, že se obává toho, že ji otec zabije. Přesto žalovaný následně usoudil, že v případě žalobkyně není omezen v uplatnění § 46a odst. 1 zákona o azylu.
23. Byť tedy v projednávaném případě poskytla žalobkyně dne 28. 12. 2021 policejnímu orgánu takové informace, které naznačovaly, že byla v nepříteli vzdálené době ze strany svého otce vystavena nepřijatelnému zacházení (s ohledem na nekonkrétnost dotazů nebylo vyloučeno, že mohlo jít o podrobení vážnému psychickému, fyzickému a sexuálnímu násilí), a nutně tak vyvstávala otázka, zda nemá být se žalobkyní zacházeno jako se zranitelnou osobou, z napadeného rozhodnutí je evidentní, že se jimi žalovaný adekvátně nezabýval. Tím žalovaný porušil svou povinnost zjistit dostatečně skutkový stav věci, a svým závěrem, že žalobkyně neuvedla nic, z čeho by bylo možné dovozovat, že je zranitelnou osobou, se dokonce dostal do přímého rozporu s obsahem správního spisu (Žalobkyně výslovně uvedla, že je nucena ke styku se starším mužem a že se obává toho, že ji otec zabije, když si odmítla uvedeného muže vzít). Jeho závěr o tom, že žalobkyně není zranitelnou osobou, zůstal zcela nevysvětlen, je nepřezkoumatelný. Žalovaný v tomto směru zcela obecně konstatoval, že žalobkyně nesplňuje definici zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, aniž si konkrétně a přesně formulovanými otázkami ověřil, jakou povahu měl psychický a fyzický nátlak na žalobkyni ze strany jejího otce, zda byla podrobena sexuálnímu násilí, či se jednalo o hrozbu v budoucnu, a jak se případně takovému jednání mohla v zemi původu úspěšně bránit. Žalovaný se žádným způsobem nevypořádal s informacemi, které žalobkyně již v průběhu výsledku uvedla a které nasvědčovaly tomu, že je podrobována psychickému, fyzickému a pravděpodobně i sexuálnímu násilí.
24. Soud zdůrazňuje, že smyslem speciálního přístupu ke zranitelným osobám je poskytnout jim výhodnější zacházení z důvodu ochrany jejich psychického i fyzického zdraví s tím, že zranitelnou osobou sice není každá osoba, která byla v minulosti psychickému, fyzickému nebo sexuálnímu násilí vystavena, ale taková osoba, na níž se následky takového jednání podepsaly natolik, že potřebuje mít v rámci řízení o mezinárodní ochraně specifické postavení. Pokud se přitom z výpovědi zadržené osoby či z jiných znaků podávají konkrétní indicie, že tato osoba mohla být v relativně nedávné minulosti podrobena zacházení zmíněnému v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, musí žalovaný před rozhodnutím o zajištění takové osoby buď toto podezření přesvědčivě rozptýlit, nebo prokázat, že tato osoba již v minulosti opakovaně závažně porušila zvláštní opatření

nahrazující její zajištění. V opačném případě nezbyvá, než se žadatelem zacházet jako se zranitelnou osobou, a to až do okamžiku, kdy bude řádně zjištěn skutkový stav, za což je v takové situaci odpovědný žalovaný. Nedostatek jeho aktivity tam, kde dostatečné úsilí nevyvinul ani v předchozím řízení policejní orgán, nemůže jít v případě nedostatečného objasnění skutkového stavu k tíži žadatele o azyl. Žalovaný přitom nemohl mít v době vydání napadeného rozhodnutí dostatek důvodů pro to, aby tuto otázku vyhodnotil v neprospěch žalobkyně. Již proto napadené rozhodnutí nemůže obstát a je nezákonné v míře, jež odůvodňuje jeho zrušení podle § 76 odst. 1 písm. a) i b) s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Jak vyplývá z předchozí argumentace soudu, žaloba je důvodná, jelikož závěr žalovaného o tom, že žalobkyně není zranitelnou osobou, byl nepodložený a nezdůvodněný [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Proto soud rozhodl tak, že bez nařízení jednání napadené rozhodnutí zrušil. V dané situaci tak již nebylo nutné blíže zkoumat, zda obavy z neúčinnosti zvláštních opatření byly namísto a opíraly se o relevantní skutečnosti, stejně jako další námítky žalobkyně směřující k důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu.
26. S ohledem na uvedené tedy soud napadené rozhodnutí zrušil. Soud však již nerozhodoval o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí, které bylo prvním úkonem v řízení, zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). Vyhlášením tohoto rozsudku vzniká žalovanému povinnost bezodkladně žalobkyni propustit ze zajištění [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu].
27. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci plně úspěšná, byla jí proto přiznána náhrada nákladů řízení v plném rozsahu. Náhradu tvoří náklady spojené se zastoupením žalobkyně advokátem, jejichž výše plyne z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Úkony, za něž náleží zástupci odměna, jsou převzetí a příprava zastoupení vč. první porady s žalobkyní [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za oba úkony právní služby náleží odměna po 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. celkem 6 200 Kč. Paušální náhrada hotových výdajů činí 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celkem tak činí náhrada nákladů řízení 8 228 Kč, přičemž tato částka bude zaplacená ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2022

Mgr. Martina Kotouček Mikolášková, v. r.
samosoudkyně